

РЕШЕНИЕ

№ 7246

гр. София, 30.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХХ КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 04.11.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Стефан Станчев

**ЧЛЕНОВЕ: Боряна Бороджиева
Лилия Йорданова**

при участието на секретаря Милена Чунчева и при участието на прокурора Тони Петрова, като разгледа дело номер **7437** по описа за **2022** година докладвано от съдия Стефан Станчев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. второ от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба от представляващите Застрахователно дружество „Бул Инс“ АД срещу решение № 1541 от 30.12.2021 г. на Софийски районен съд /СРС/, НО, 4-ти с-в, постановено по н.а.х.дело № 8369/21 г., с което е потвърдено Наказателно постановление № Р-10-342/12.05.2021 г. на заместник-председателя на Комисия за финансов надзор /КФН/, ръководещ Управление „Застрахователен надзор“, с което на основание чл. 644, ал. 2, предл. второ, вр. с ал. 1, т. 2 от КЗ, на касатора за нарушение на чл. 108, ал. 1 от Кодекса на застраховането /КЗ/ е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 2500, 00 /две хиляди и петстотин/ лева.

С жалбата се релевират доводи за неправилност на решението на СРС поради постановяването му при неправилно тълкуване на материалния закон и при допуснати съществени процесуални нарушения. Касаторът счита, че не е извършил административното нарушение, за което е санкциониран, тъй като към момента на съставяне на АУАН на потребителя на застрахователна услуга е изцяло заплатено определеното обезщетение. На следващо място, счита, че при предявяване на обвинението в извършване на административно нарушение с АУАН е следвало да бъде включен и факта на повторността, за да бъдат изпълнени изискванията на чл. 42

и чл. 57 от ЗАНН, тъй като последното се явява елемент от фактическия състав на нарушението от обективна страна. Счита, че това представлява грубо нарушение на правото му на защита и противоречи на принципа *reformatio in peius*. Позовава се на съдебна практика в този смисъл. Наред с това, касаторът твърди, че неправилно е определена датата на извършване на нарушението, както и че е нарушен чл. 34 от ЗАНН. Намира, че наложената санкция не съответства на тежестта и характера на извършеното нарушение, че не са налице отегчаващи вината обстоятелства поради личността на нарушителя – юридическо лице. Претендира наличие на основания за прилагане на чл. 28 от ЗАНН. Моли съда да отмени изцяло атакуваното съдебно решение, алтернативно да намали наложената санкция до минимума по основния състав на чл. 644, ал. 1, т. 1 от КЗ.

Ответникът по касация се представлява от пълномощник, който оспорва жалбата като неоснователна и недоказана със съображения, подробно изложени в депозираните писмени бележки. Моли да бъде оставено в сила решението на СРС в цялост. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представляващ СГП изразява становище за неоснователност на жалбата.

Административен Съд С. – град, ХХ-ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е депозирана от надлежна страна в законоустановения срок в изпълнение на разпоредбата на чл. 211, ал. 1 от АПК, поради което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

За да постанови решението си, районният съд е събрал писмени доказателства и гласни доказателствени средства, въз основа на които е установил фактическата обстановка, по която страните не спорят и в това решение не е необходимо да се преразказва отразеното в НП и установена фактическа страна на нарушението от СРС. Безспорно е, че пред касатор е предявена претенция, като считано от 10.10.2020 г. за него е било задължение да се произнесе по тази претенция и заплати застрахователно обезщетение на правоимащо лице, което изрично е поискало заплащане и в тази връзка е сключило спогодба с касатора. В сроковете за произнасяне няма такова произнасяне, а по повод жалба до ответната институция е извършена проверка, застрахователното обезщетение е платено на 01.03.2021 г., вместо до 05.11.2020 г. При установено нарушение е съставен АУАН, а административнонаказателното производство приключва с издаване на обжалваното пред СРС НП от 12.05.2021 г. АНО установил, че нарушението е в условие на повторност, тъй като за същото нарушение, по отношение на касатора има издадено НП, което влязло в сила на 16.03.2020 г., а нарушението за което е санкциониран е в годишния срок от влизане на предходно НП в сила.

За да потвърди това НП, въззивният съд е стигнал до извод, че не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила при съставянето на АУАН и издаването на НП, същите съдържат изискуемите реквизити, а по същество е извършено твърдяното в НП нарушение.

Съгласно чл. 218, ал. 1 АПК вр. чл. 63, ал. 1, изр. второ от ЗАНН предмет на касационна проверка са само посочените в жалбата пороци на решението по чл. 63, ал. 1, изр. 1 от ЗАНН на първоинстанционния съд. Съдът в случая не констатира извършени нарушения, касаещи валидността и допустимостта на оспорваното

решение, за които следи служебно.

Настоящият състав споделя изцяло направените от СРС правни изводи. Безспорно се установява от доказателствата по делото, че петнадесет дневения срок по чл. 108, ал. 1 от КЗ за произнасяне по щетата, считано от датата на нейното предявяване не е спазен.

Съгласно чл. 108, ал. 1 от КЗ срокът за окончателно произнасяне по претенция по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите не може да е по-дълъг от петнадесет дни от нейното предявяване пред застрахователя, сключил застраховката „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, или пред неговия представител за уреждане на претенции. В този срок застрахователят трябва да се произнесе, като определи и изплати размера на обезщетението, или 2. даде мотивиран отговор по предявените претенции.

В настоящия случай не се спори по фактите, включително относно датата на предявяване на претенцията и тази на изплащане на обезщетението от страна на касатора. Безспорно е, че претенцията заедно с всички документи /вкл. огледи на автомобила/ е предявена на застрахователното дружество на 15.10.2020 г., когато е приключена документално щета и извършените огледи на увреден автомобил, срокът по чл. 108 от КЗ е изтекъл на 05.11.2020 г., а обезщетението е преведено по представената от увреденото лице банкова сметка на 01.03.2021 г., тоест след изтичане срока по чл. 108 от КЗ. В тази връзка настоящият състав намира, че е доказано извършването на вмененото на дружеството административно нарушение с посочената правна квалификация.

Правилно е определена и датата на извършване на нарушението – 06.11.2020 г. АУАН е съставен в 3-месечния срок от откриване на нарушението и нарушителя /считано от представяне на необходимите доказателства в КФН/, и в 1-годишния срок от извършването му. НП е издадено също в предвидения 6-месечен срок от съставяне на АУАН.

На следващо място, без значение за съставомерността на деянието е, че АУАН е издаден след изплащане на обезщетението. Този факт не заличава с обратна сила извършеното неправомерно деяние и възникналите в резултат от него неблагоприятни последици /макар процесното нарушение да е на просто извършване/.

По възражението на касатора, че не е налице повторност, тъй като предишното нарушение, за което е санкциониран касатора с НП № Р-10-821/17.09.2019 г., влязло в сила на 16.03.2020 г., е квалифицирано по същата разпоредба от КЗ, настоящата инстанция намира същото за неоснователно и неотнормимо към спора, тъй като такава квалификация не присъства в текста или диспозитива на НП, което е приобщено към доказателствата по делото. Видно е, че нарушението е квалифицирано по чл. 644, ал. 2, предл. второ, във вр. с ал. 1, т. 2 от КЗ, вр. с § 1, т. 51 от ДР на КЗ, както и процесното нарушение, съответно изпълнителните деяния съвпадат и се изразяват в неизпълнение на задължението на застрахователя да се произнесе по предявена претенция по застраховка „Гражданска отговорност“ в 3-месечния срок по някой от визираните в нормата начини. Следва да бъде само маркирано, че спрямо касатора не може да бъде приложен чл. 644, ал. 1, т. 1 от КЗ, както се претендира с жалбата, тъй като тя касае санкционирането на физически лица. Относно възраженията, касаещи квалификацията на нарушението като повторно, касационната инстанция напълно споделя изложените от въззивния съд мотиви. На първо място, повторността по смисъла на § 1, т. 51 от ДР на КЗ е квалифициращ белег на нарушението и се отнася

до прилагане на санкционната разпоредба при определяне и налагане на наказанието, което е в компетентността на административнонаказващия орган, а не на актосъставителя. Окончателната правна квалификация, респективно юридическото обвинение, се формулира с НП с оглед на събраните в хода на производството доказателства, които не са били известни при образуването на административнонаказателното производство. Както е приел и СРС, фактът на повторност е относим към определяне на съответното наказание и тъй като АУАН няма санкционен характер и не съдържа санкционна част, не е необходимо и в неговото съдържание да бъде отразено, че нарушението е в условията на повторност. По тази причина не е възможно това обстоятелство да бъде посочено още при съставяне на АУАН, а също така не е предвидено и сред реквизитите на акта, регламентирани в чл. 42 от ЗАНН. Въпросът за повторност на нарушението е въпрос относно вида и размера на наказанието - чл. 57, ал. 1, т. 7 от ЗАНН, който е задължителен реквизит на НП. С тези мотиви настоящата инстанция намира, че не са допуснати съществени процесуални нарушения при издаване на НП.

С оглед направените възражения за маловажност на нарушението от значение е, че то е извършено в условията на повторност и отразява трайна тенденция дружеството да нарушава сроковете за изплащане на обезщетения на увредените лица и като цяло уврежда обществените отношения по предоставяне на застрахователни услуги и осигуряване на застрахователно покритие на застраховани рискове. Също така следва да бъде отбелязано, обезщетението е изплатено едва на 01.03.2021 г. и то след като е започнала проверка от КФН по случая по сигнал на увреденото лице. Закъснението в плащането е повече от четири месеца. Освен това не се приема от настоящия състав аргументът на касатора, че дължимото застрахователно обезщетение е платено преди съставяне на АУАН. Забавеното произнасяне по претенцията несъмнено е накърнило интересите му. Поради това процесното нарушение не се откроява с по-ниска степен на обществена опасност и не може да бъде квалифицирано като маловажно.

Решението на въззивния съд е правилно и законосъобразно и следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на спора и своевременно заявената претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение на ответника по касация на основание чл. 63, ал. 5 ЗАНН, вр. с чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ, вр. с чл. 27е от Наредба за заплащането на правната помощ следва да бъде присъдена сумата от 100 лв.

Предвид изложеното ХХ-ти касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 1541 от 30.12.2021 г. на Софийски районен съд, НО, 4-ти с-в, постановено по н.а.х.дело № 8369/2021 г.

ОСЪЖДА Застрахователно дружество „Бул Инс“ АД да заплати на Комисия за финансов надзор сумата от 100 /сто/ лева за юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно.

Председател:

Членове: 1.

2.